

DE BERNADETTE WATTS COLLECTIE

De Vier Windstreken

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 458 9

9 789051 164589

Bernadette Watts schrijft en illustreert al voor kinderen sinds de jaren 60 van de vorige eeuw. Haar stijl heeft zich steeds ontwikkeld, maar is altijd zacht, gedetailleerd en heel expressief.

Deze prachtige bundel toont een selectie uit het omvangrijke oeuvre van een groot kunstenaar. Het is een schatkist vol verhalen en sprookjes, die veel leesplezier zal opleveren voor de hele familie.

DE BERNADETTE WATTS Sprookjes en verhalen COLLECTIE

Met een voorwoord van Eric Carle

De Vier Windstreken

DE
BERNADETTE
WATTS
COLLECTIE

Voorwoord

We hebben elkaar nooit ontmoet, maar ik ben al heel lang een bewonderaar van de kunst van Bernadette Watts. Kenmerkend voor haar stijl zijn haar ensceneringen. Ze is een uitgesproken Engelse illustratrice en kunstenaar, haar afstamming is onmiskenbaar. Maar los daarvan grijpt ze in *Varenka* terug op de Russische iconenschilderijen en interpreteert die met kloeke en moderne penseelstreek. Ze is een meester in het kiezen van het juiste kleurenpalet bij haar verhalen. In *Roodkapje* wandelt het meisje door een veld met frisse, impressionistische bloemen, die haar onschuld benadrukken. En net als in het verhaal heft Bernadette deze onschuld enige bladzijden later op door bedrieglijke blauwtonen en een ijzige, starre maan. In de regel overheersen in Bernadettes boeken warme, vriendelijke kleuren, die iedere illustratie bijna als een toneelvoorstelling laten verschijnen: het zaallicht is gedempt, de gordijnen zijn opengegaan en de toeschouwer wordt meegezogen in de magie van Bernadettes kunst en verhalen.

Haar kindertijd bracht ze door in de moeilijke oorlogsjaren, haar vader zat vast in een krijgsgevangenenkamp en het duister moet zwaar op de familie hebben gedrukt, maar in Bernadettes

kunst is daar niks van te zien. Misschien komt dat wel doordat Bernadette dankzij haar grote fantasie als kind al in haar eigen verhalen en werelden een toevluchtsoord vond. Een van haar eerste herinneringen gaat over haar vader, die haar meenam naar de velden met de loopgraven die de krijgsgevangenen moesten graven, terwijl ze liederen zongen in vreemde talen. Sommigen maakten van takjes prachtig speelgoed voor haar, dat Bernadette altijd bewaard heeft.

Toen ze zes jaar oud was werd ze tijdens haar eerste bezoek aan een bioscoop betoverd door Walt Disney's *Pinokkio* en was haar toekomst bepaald, zoals ze later zou schrijven. Later waren Brian Wildsmith, ook een groot Brits prentenboekenillustrator, en de toen nog volledig onbekende David Hockney haar tekenleraren. Ze zijn ongetwijfeld trots op het werk dat hun voormalige studente als volwassene heeft afgeleverd.

Het verbaast me niks dat ze jarenlang in een schattig landhuisje heeft gewoond, dat rond 1300 gebouwd is. In sommige van haar boeken maakt ze een liefdevolle voorstelling van de binnen- en buitenkant van het huisje, zoals het er wellicht lang geleden uitzag. Een leuk detail!

Eric Carle

12	Voorwoord
16	Roodkapje
26	Assepoester
36	De wolf en de zeven geitjes
46	Broertje en Zusje
56	De drie biggetjes
62	Sneeuwitje en Rozerood
72	Vrouw Holle
78	De Bremer stadsmuzikanten
86	Raponsje
94	Hans en Grietje
104	Het dappere kleermakertje
116	Doornroosje
124	Repelsteeltje
132	De kabouters
136	Het lelijke jonge eendje
142	Goudhaartje en de drie beren
146	Duimelijntje
156	De sterrendaalders
162	Sneeuwitje
174	Jorinde en Joringel
180	De sneeuwkoningin
194	Het meisje met de zwavelstokjes
198	Het gespuis
202	De stadsmuis en de veldmuis
208	De kleine tuinman
214	Hans Molenaar
222	Varenka
230	Schoenmaker Martijn
238	Jona en de grote walvis
244	De jaloerse kraai
250	Een olifant met haar
258	De twee kikkers
260	De kraai en de zwaan
262	De rijke man en de schoenmaker
268	Het allerkleinste sneeuwvlokje
276	De sparrenboom
288	De kerstvogel
296	Een ezel gaat naar Bethlehem
302	Het kerstverhaal
308	Biografie Bernadette Watts
309	Biografieën van de auteurs
310	Bronvermelding

Roodkapje

Gebroeders Grimm

Er was eens een klein meisje. Ze was lief en vrolijk, en iedereen vond haar aardig. Ze had een rood mutsje, dat ze van haar grootmoeder had gekregen, en omdat ze dat altijd droeg werd ze Roodkapje genoemd.

Op een dag zei haar moeder: “Roodkapje, grootmoeder is een beetje ziek en nu heb ik voor haar een mandje volgestopt met allerlei lekkere dingen. Wil jij het haar brengen?”

“Natuurlijk,” zei Roodkapje.

“Zul je onderweg goed uitkijken? En als je door het bos gaat op het pad blijven hoor, anders verdwaal je.”

“Ja mama,” antwoordde Roodkapje.

“Loop zo vlug als je kunt, maar laat het mandje niet vallen. Er zit een fles wijn in. Ga nu maar gauw.”

“Goed mama,” zei Roodkapje. “Ik zal hard lopen en heel voorzichtig zijn. Dag, tot vanmiddag!”

Haar moeder zwaaide haar na.

Roodkapjes grootmoeder woonde in een huisje aan de andere kant van het bos. Toen Roodkapje al een heel stuk gelopen had over het bospad, kwam ze een wolf tegen.

Ze had nog nooit een wolf gezien en ze was dan ook niet bang voor hem.

“Dag Roodkapje,” zei de wolf met fluweelzachte stem.

“Dag,” antwoordde Roodkapje vriendelijk.

“Waar ga je naartoe?” vroeg de wolf. “En wat zit er in dat mandje?”

“Ik ga naar grootmoeder, om haar allemaal lekkere dingen te brengen, want ze is een beetje ziek,” zei Roodkapje.

“Dat is nog eens lief van je,” zei de wolf. “Woont je grootmoeder ver weg?”

“Aan de andere kant van het bos,” zei Roodkapje. “Maar het is nu niet zo ver meer. Ze woont in dat huisje onder de drie eikenbomen, je kent het vast wel.”

Als ik slim ben, zal ik vandaag geen honger hoeven te lijden, dacht de wolf. Mmm, het water loopt me in de mond als ik dat malse hapje zie. Maar ik moet het handig aanpakken.

Toen zei de wolf tegen Roodkapje: “Waarom loop je toch zo hard? Kijk liever eens om je heen. Zie je al die mooie bloemen? En hoor je de vogeltjes zingen? Je kunt best wat langzamer lopen, je hoeft toch niet naar school? Kijk eens hoe heerlijk het zonnetje schijnt. Wil je niet wat bloemen plukken? Dat zal je grootmoeder leuk vinden, vooral nu ze ziek is.”

Roodkapje keek rond en dacht: Ja, de wolf heeft wel gelijk. Wat een prachtige bloemen! Die zal grootmoeder vast mooi vinden. En ik heb nog tijd genoeg.

Toen ging ze van het pad af en begon te plukken.

Terwijl ze aan het plukken was, zag ze verderop nog mooiere bloemen staan, en daarachter nóg mooiere. En zo ging ze steeds dieper het bos in.

Maar de wolf liep regelrecht naar het huisje van grootmoeder. Toen hij daar aangekomen was, klopte hij op de deur.

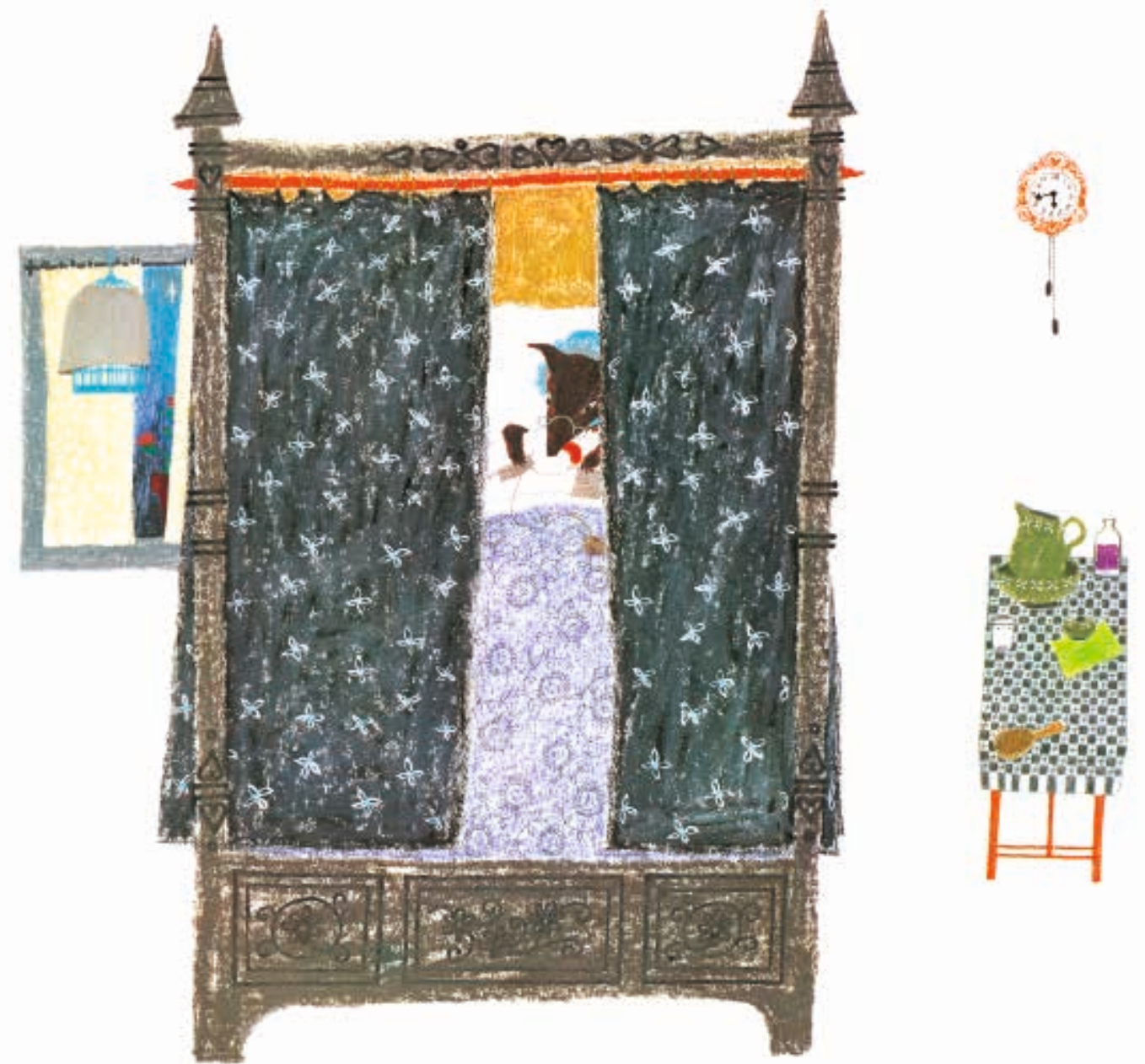
“Wie is daar?” vroeg het oude vrouwtje.

“Ik ben het, Roodkapje,” zei de wolf met een zacht stemmetje. “Ik kom een mandje met lekkere dingen brengen.”

“Kom maar binnen, kind. De deur is open,” riep grootmoeder.

De wolf deed de deur open en ging naar binnen. Meteen sprong hij op het bed af en at grootmoeder op.

Toen trok hij een nachthemd van grootmoeder aan, zette haar slaapmuts op en kroop in bed. De gordijnen die om het bed hingen, schoof hij tot op een kiertje dicht.

Intussen had Roodkapje zo'n grote bos bloemen geplukt dat er geen bloemetje meer bij kon. Opeens dacht ze weer aan haar grootmoeder en zo vlug als ze kon ging ze terug naar het bospad. Met haar mandje in de ene hand en de bos bloemen in de andere holde ze naar grootmoeders huisje onder de drie eikenbomen.

Toen Roodkapje bij het huisje kwam, zag ze dat de deur een eindje openstond. Dat vond ze vreemd, en ook een beetje griezelig. Ze ging naar binnen en riep: “Grootmoeder, ik ben het, Roodkapje!” Maar grootmoeder gaf geen antwoord.

Toen liep Roodkapje aarzelend naar het bed toe en schoof het gordijn een stukje opzij.

Daar lag grootmoeder. Maar wat zag ze er vreemd uit! Haar slaapmuts was ver over haar hoofd getrokken en de dekens reikten tot bijna aan haar kin. Roodkapje boog zich over het bed, maar grootmoeder zei nog steeds niets tegen haar. Toen schrok Roodkapje.

“Grootmoeder, wat heb je grote oren!” zei ze.

“Dat is om je beter te kunnen horen, kind,” zei grootmoeder met een vreemde, krakerige stem.

“Grootmoeder, wat heb je grote ogen!”
“Dat is om je beter te kunnen zien!”
“Grootmoeder, wat heb je grote handen!”
“Dan kan ik je beter pakken, kind.”
“En grootmoeder, wat heb je vreselijk grote tanden!”
“Dan kan ik je beter opeten!”

En met één grote sprong was de wolf het bed uit en hij verslond Roodkapje met huid en haar. Toen ging hij voldaan en volgegeten weer in het bed liggen en hij sliep onmiddellijk in. Al gauw lag hij geweldig te snurken.

Een tijdje later kwam er een jager voorbij, die dacht: Wat hoor ik toch? Dat kan toch het oude grootmoedertje niet zijn, dat daar zo hard ligt te snurken?
Hij besloot een kijkje te nemen en ging het huisje binnen. Daar zag hij de wolf in grootmoeders bed liggen.
“Ha! Nu heb ik je, lelijke schurk!” riep de jager uit.
Hij pakte gauw zijn geweer en wilde schieten, maar toen bedacht hij dat de wolf grootmoeder wel opgegeten zou hebben. Hij besloot de buik van de slapende wolf open te knippen om te zien of grootmoeder nog te redden was.
Na een paar keer knippen zag hij opeens een rood mutsje tevoorschijn komen. Zo snel hij kon knipte hij verder en daar sprong Roodkapje uit de buik van de wolf.
“O! Wat was ik bang! En wat was het daarbinnen donker!”
Gelukkig leefde ook grootmoeder nog. Zwak en beverig kroop ze uit de wolvenbuik.
Toen zei de jager: “Roodkapje, haal eens gauw een mand vol zware stenen.”
Zodra Roodkapje terugkwam, stopten ze de stenen in de buik van de wolf en naaiden hem weer dicht.
Kort daarop werd de wolf wakker. “Oef, ik heb veel te veel gegeten,” zuchtte hij. Hij wilde overeind springen, maar de stenen in zijn buik waren zo zwaar, dat hij viel en dood bleef liggen.
“Ziezo,” zei de jager, “die zal niemand meer kwaad doen.”
Toen pakte hij de wolf bij zijn staart en sleepte hem achter zich aan naar huis.

Dolblij dat ze er zo goed afgekomen waren, omhelsden grootmoeder en Roodkapje elkaar. Toen dekte Roodkapje de tafel, zette de bloemen in een vaas en haalde de lekkere dingen uit het mandje. Grootmoeder at van de koek die Roodkapjes moeder gebakken had en ze dronk van de wijn, en al gauw voelde ze zich weer helemaal beter.
En Roodkapje dacht: Ik ben heel ongehoorzaam geweest, maar het is toch nog allemaal goed afgelopen!

Assepoester

Gebroeders Grimm

Er was eens een rijke man, wiens vrouw ziek werd. Toen ze haar einde voelde naderen riep ze haar enige dochtertje bij zich aan het bed en sprak: “Lief kind, blij vroom en goed, dan zal de lieve God je bijstaan, en ik zal vanuit de hemel op je neerkijken en aan je denken.” Daarop deed ze haar ogen dicht en stierf. Het meisje ging iedere dag naar het graf van haar moeder en weende en bleef vroom en goed. Toen de winter kwam, legde de sneeuw een wit dekentje over het graf, en toen het wegsmolt in de voorjaarszon, trouwde de man met een andere vrouw. De vrouw nam haar twee dochters mee, die er aan de buitenkant mooi en wit uitzagen, maar in hun hart zwart en gemeen waren. Er brak een nare tijd aan voor het arme stiefkind.

“Moet die domme gans bij ons in de kamer zitten?” spraken ze. “Wie brood wil eten moet het verdienen: eruit met die keukenmeid!” Ze pakten haar mooie kleding af, trokken haar een grauwe kiel aan en gaven haar klompen om op te lopen. “Kijk onze trotse prinses toch eens!” riepen ze, waarop ze lachten en haar de keuken in stuurden.

Daar moest ze van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zwaar werk verrichten, nog voor zonsopgang opstaan, water dragen, vuur aanmaken, koken en wassen. Bovendien waren de zusters voortdurend heel gemeen tegen haar, ze bespotten haar en strooiden erwten en linzen in de as, zodat ze moest gaan zitten om ze er weer uit te zeven.

's Avonds, als ze moe was van het harde werk, kon ze niet naar bed, maar moest ze in de as naast de haard gaan liggen. En omdat ze er daardoor altijd vuil en stoffig uitzag, noemde men haar Assepoester.

